

— Прощавайте, — заговори третият пътник. — Азъ ще потърся другаде убежище. Ненко ви е билъ слуга, ще ви скрие. Но двама се криятъ по-лесно отъ трима. С'Богомъ! Ако се видимъ нѣкога — добре, ако ли не — прощавайте.

Тримата другари по участъ мълкомъ стиснаха ръцетъ си и се просълзиха. Единиятъ се отдѣли и тръгна къмъ нѣкаква запустѣла колиба, а другитѣ двама останаха предъ къщата на нѣкогашниятъ си слуга.

* * *

Сторо-загорското възстание (16 септемврий 1875 година) бѣ потушено. Чорбаджиитѣ Хаджи Андонъ ага Митовъ и Сава-ефенди успѣха да предупредатъ турската властъ въ Стара—Загора, и на уречениятъ день, още преди да пламне първата пушка, всички почти първи революционери бѣха заловени и задържани въ затвора. Тия които успѣха да изпреварятъ предателството, трѣбваше да бѣгатъ изъ околнитѣ села, за да се укриятъ. Между тѣхъ бѣха и богаташитѣ търговци — братята Михаилъ и Георги Жекови.

Въ тѣхната къща бѣ организирано възстанието, тѣ поддържаха дѣлото съ сръдства и, естествено, ако бждѣха заловени, щѣха да бждатъ обесени даже безъ съдъ.

Бѣгайки къмъ село Елхово, заедно съ още единъ възстанникъ — Кюмюревъ, — тѣ попаднаха на турска засада и въ престрелката по-малкиятъ братъ бѣ раненъ. Само благодарение на гъстата мъгла можѣха да се спасятъ и да достигнатъ къщата на нѣкогашния си слуга Ненко.

* * *

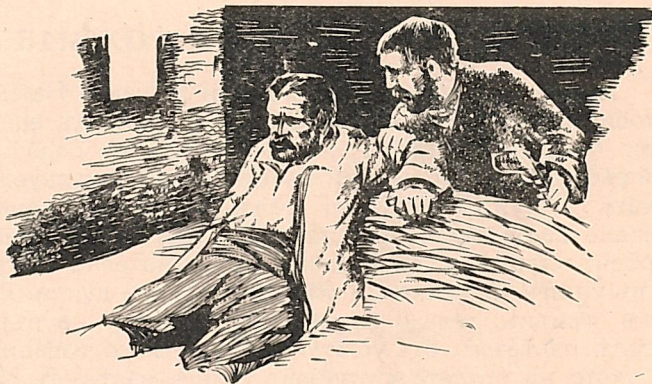
Въ одаята на бюлюкбашията Курчу Османъ влѣзе Ненко! Той изглеждаше блѣдъ и уплашенъ, но острия погледъ на бюлюкбашията го накара да се съвземе.

— Е? — изсъска Курчу Османъ. — Говори де! Какво те води?

— Ефендимъ, — забърка се Ненко. — У дома дойдоха двама души . . . гледамъ ги . . . не ми се харесаха! . . . изцапани съ

калъ и кръвъ. Може и комити да сж! Затворихъ ги въ плѣвнята и дойдохъ да ти обада. . . Хемъ дасъмъ чистъ, хемъ и награда да получа.

Курчу Османъ за мигъ се изненада:

той не подозираше такава подлостъ. После се съвзе и отсѣче;

— Добре, гяуръ! Щомъ ги хванемъ, ще получишъ наградата. . . Но ако сж избѣгали — мисли му! Ти ще отидешъ на вжето.